

OFİTERI DIN MARINA RUSĂ ȘI MARINA AUSTRO-UNGARĂ INTRĂȚI ÎN SERVICIUL MARINEI ROMÂNE DUPĂ ANUL 1918

*Plutonier-adjutant șef (r) Eugen-Dorin SPĂȚARU**

Evenimentele din anul 1918 au avut o însemnătate deosebită asupra sistemului militar românesc. Unirea succesivă a Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei cu România a făcut ca pe lângă creșterea teritorială și de populație, să aibă loc și o întărire a organismului militar prin intrarea în rândul Armatei Române a unui număr considerabil de militari, ofițeri și trupă, basarabeni, bucovineni și transilvăneni, dar și de alte etnii ce locuiau pe teritoriile reunite și chiar din alte teritorii a fostelor imperii ce se destrămau, țarist și austro-ungar. Aceștia veneau cu o experiență îndelungată de front, unii chiar cu patru ani de război sau chiar mai mare. Încet-încet, sub drapelul românesc s-au strâns militari ce au luptat în armata țaristă, din Extremul Orient, până în Galiția și pe frontul românesc, iar din armata austro-ungară, militari ce au ajuns din Siberia până în Serbia și Italia, și chiar în acțiunile desfășurate pe Dunăre.

Primirea în armata română s-a făcut începând cu 1 iulie 1918, pentru cei proveniți din armata rusă, mai întâi, și din 18 noiembrie 1918 și pentru cei din armata austro-ungară, iar într-un ritm mai alert începând din 17 iulie 1919 și a continuat în serii cu un număr invariabil, de la un ofițer la câteva sute odată. Aceștia au fost primiți în rândul ofițerilor activi sau de rezervă, iar unii având încă calitatea de elev în școlile militare.

Totuși, este de menționat că au existat anumite probleme în ceea ce privește încadrarea tuturor acestor ofițeri, cu referire la:

- deosebirile în ceea ce privește ierarhiile din cele trei flote (română, rusă și austro-ungară)¹, grade diferite, stagiile în grad și vechimi diferite în anumite grade, astfel că numeroși ofițeri au fost primiți în marina română cu grade mai mari decât cele echivalente din marina rusă, respectiv austro-ungară, unde stagiile în grad erau mult mai mari decât în cea română, iar ulterior, avansarea acestora la o vechime anterioară, pentru a fi intercalați în anuale în funcție de promoția din care făceau parte și omologii români;

- pregătirea superioară a celor din marina austro-ungară a făcut ca aceștia să fie așezați în ordinea anuarului, chiar înaintea celor români, ceea ce a creat anumite animozități, pe moment;

- o problemă o constituia necunoașterea sau cunoașterea insuficientă a limbii române, în special de ofițerii de marină din armata austro-ungară, proveniți

* Cercetător independent, Arad.

¹ Gradele din marină română și echivalența cu cele din flotele rusă și austro-ungară: fără echivalent în marina română/praporcic/cadet clasa a II-a (inginer provizoriu clasa a III-a), sublocotenent/miciman/cadet clasa I (inginer clasa a III-a), locotenent/locotenent/locotenent de fregată (inginer clasa a II-a), căpitan/locotenent-major/locotenent de vas (inginer clasa I), locotenent-comandor/căpitan-locotenent/căpitan de corvetă (inginer șef clasa a III-a), căpitan-comandor/căpitan de rangul 2/căpitan de fregată (inginer șef clasa a II-a), comandor/căpitan de rangul 1/căpitan de vas (inginer șef clasa I).

din rândul altor naționalități din Transilvania sau Bucovina, dar mai ales din celelalte foste provincii ale imperiului. Dând dovadă de seriozitate și implicare, unii au reușit ca într-un răstimp extrem de scurt să stăpânească în condițiuni foarte bune limba română.

Intrarea acestor ofițeri și maiștri militari în marina militară a fost extrem de benefică, din mai multe motive:

- pregătirea de specialitate era net superioară multora dintre ofițerii de marină români, mai ales în cazul celor proveniți din marina austro-ungară pregătiți la una dintre cele mai reprezentative academii navale din lume la acea dată, cea de la Fiume, alături de cele de la Brest, Livorno, Kiel, St. Petersburg, Sevastopol, precum și prin specializarea ulterioară a acestor ofițeri prin cursurile în domeniile artileriei navale, mine și torpile, telegrafiei, dar mai ales în cel al submarinelor;

- mulți dintre ofițeri aveau experiența navigării pe distanțe foarte mari, în cadrul unor forțe expediționare, cum ar fi cea de la începutul secolului, desfășurată până în sudul Chinei, cu ocazia „răscoalei boxerilor”, pe mări și oceane nestrăbute de marinarii români;

- ofițerii din cele două marine au avut ocazia să fie ambarcați pe nave de diferite tipuri și dimensiuni, pe care marina română nu le avea în dotare sau erau în număr extrem de mic și destul de vechi. Iar experiența unor ofițeri la bordul submarinelor era demnă de luat în seamă.

- experiența luptelor pe mare, în special în Marea Adriatică, Marea Mediterană și Marea Neagră era covârșitoare în ceea ce-i privește pe marinarii din cele două flote de război, marinarii români ducând acțiuni de luptă doar pe Dunăre.

Toate acestea aducând un plus de valoare și experiență, inclusiv prin creșterea numărului de cadre de marină bine pregătite.

Ofițerii din marina rusă

Până în anul 1916, relațiile între marina română și rusă nu s-au aflat pe coordonate de cooperare, personalul flotei române neexecutând stagii de formare sau pregătire în cadrul marinei ruse. Trebuie amintit că până în acel an, România și Rusia nu s-au aflat în situația de aliați, de-abia după declararea neutralității în anul 1914, s-a avut în vedere și o potențială cooperare militară. Singurele contacte, s-au regăsit doar în acțiunile mai degrabă de protocol cu ocazia unor vizite oficiale, în special, a Țarului Rusiei în România, sau în rezolvarea cu tact și diplomatiei a situației generate de răscoala marinarilor de pe Crucșătorul „Kneaz Potemkin Tavricevski” și Torpilorului 267 din Flota Mării Negre, în anul 1905.

Ulterior, după intrarea României în război, cooperarea navală româno-rusă s-a situat pe alte planuri: la Dunăre în cadrul Flotei de operațiuni româno-ruse acționa Divizia 3 Canoniere rusă, iar la Apărarea sub Apă un detașament de mineri-torpilori ruși. În schimb, la Marea Neagră, Flota rusă, extrem de puternică, deținea controlul, ducând greul acțiunilor pe mare, împotriva flotelor germană, turcă și bulgară, prima fiind cea mai numeroasă și mai bine înzestrată. Acțiunile marinei au fost sporadice, de semnalat pe cea a Torpilorului „Zmeul”, și asta, din cauza dotării insuficiente cu nave, mai ales de tipul crucșătoarelor și distrugătoarelor. Singurul crucșător românesc „Elisabeta” a fost dezarmat și asigura doar misiunea de supraveghere a canalului Sulina.

După proclamarea autonomiei Basarabiei în cadrul Rusiei Democratice, odată cu înființarea Sfatului Țării s-a luat și decizia înființării Armatei Republicii Democratice Moldovenești. În cadrul noii armate s-au regăsit un număr mare de ofițeri activi și rezervă, și elevi, până la gradul de colonel din toate armele care au format primele unități moldovenești. Armata avea o Direcție a Marinei, încadrată, ce-i drept, cu un număr redus de personal, care nu se va regăsi în totalitate, în marina română, retrăgându-se sau alegând alte oportunități. Ofițerii din armata rusă, care vor fi primiți în armata română și repartizați în unități în funcție de nevoile de moment ale armatei române. În cea mai mare parte au fost români, dar a existat un număr relativ mare de ruși, în special, din cei care erau cantonați în Basarabia sau unii căsătoriți cu basarabence.

Documentele timpului fac trimitere atunci când vorbesc despre primirea în armată a acestor ofițeri, fie de români basarabeni, fie de ofițeri din fosta armată regulată rusă.

Primii ofițeri activi basarabeni din fosta armată rusă au fost primiți, pe ziua de 1 iulie 1918, în cadrele active ale armatei române, prin Î.D.R. nr. 3227 din 1 noiembrie 1918². În cadrul marinei au fost primiți, după cum urmează:

- locotenent Mârza Simion, cu vechimea de la 8 ianuarie 1918, în Arsenalul Marinei;

- sublocotenent Ghilcu Nicolae, cu vechimea de la 16 iunie 1917, la Comandamentul Marinei;

- ajutor de sublocotenent Brânză Teodor, cu vechimea de la 8 septembrie 1917, în Arsenalul Marinei.

Deși în decret se face referire la trei ofițeri de marină, în fapt, doar doi ofițeri vor fi primiți în cadrele active ale marinei militare, sublocotenentul Ghilcu Nicolae fiind primit în cadrele de rezervă ale marinei în anul 1923.

Prin Î.D.R. nr. 4415 din 18 octombrie 1919³, următorul ofițer activ din fosta marină rusă a fost primit, pe ziua de 1 august 1918, în cadrele active ale marinei române, astfel:

- sublocotenent Volovei Vladimir, cu vechimea de la 1 ianuarie 1919, la Escadra de Dunăre.

Acesta a fost ofițer în Armata Republicii Democratice Moldovenești.

Prin Î.D.R. nr. 118 din 15 ianuarie 1920⁴, următorii ofițeri se avansează pe data de 1 octombrie 1919, astfel:

- la gradul de ofițer mecanic clasa I: ofițerul mecanic clasa a II-a, Mârza Simion, vechimea de la 8 ianuarie 1916, de la Arsenalul Marinei;

- la gradul de ofițer mecanic clasa a III-a, ofițerul mecanic ajutor de sublocotenent Brânză Teodor, vechimea de la 8 septembrie 1917, de la Arsenalul Marinei.

²„Monitorul Oficial” nr. 82 din 4/17 noiembrie 1918.

³„Monitorul Oficial” nr. 151 din 23 octombrie 1919.

⁴„Monitorul Oficial” nr. 215 din 18 ianuarie 1920.

Prin Î.D.R. nr. 818 bis din 28 februarie 1920⁵, următorul ofițer de rezervă din fosta marină rusă a fost primit, pe 28 februarie 1920, în cadrele de rezervă ale marinei române, astfel:

-locotenent Grigore Turcuman, cu vechimea de la 25 decembrie 1917, în Divizia de Mare.

Acesta a fost ofițer în Armata Republicii Democratice Moldovești.

În baza Î.D.R. nr. 3195 din 29 iulie 1920⁶, au fost primiți, pe data de 1 ianuarie 1920, în cadrele de rezervă ale marinei militare, următorii ofițeri din fosta marină militară rusă, cu gradele, vechimea și corpurile (unitățile-n.n.) specificate:

-Zagarianski Chizel V. Victor, căpitan de la 1 aprilie 1918, la Divizia de Dunăre;

-Andronovici D. Ilie, locotenent de la 26 septembrie 1917, la Divizia de Mare;

-Zanga A. Valerian, locotenent de la 1 octombrie 1917, la Divizia de Mare;

-Spinei I. Chiril, sublocotenent de la 23 februarie 1913, la Divizia de Dunăre;

-Dragomir E. Tihon, sublocotenent de la 1 ianuarie 1919, la Depozitele Generale ale Marinei.

Toți aceștia au fost și ofițeri ai Armatei Republicii Democratice Moldovești.

Prin Î.D.R. nr. 1245 din 31 mart. 1921⁷, sublocotenentul de rezervă Ratei (Rățoi) Ilie, a fost primit în cadrele de rezervă, pe 1 octombrie 1920, cu vechimea în grad de la 1 ianuarie 1919, la Divizia de Dunăre.

Prin Î.D.R. nr. 3786 din 6 octombrie 1921⁸, locotenentul Vasile Volovei trece în rezervă prin demisie, la 1 septembrie 1921.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 5358 din 21 decembrie 1921⁹, pe data de 1 ianuarie 1921, a fost primit în cadrele de rezervă ale armatei române, din armata regulată rusă, sublocotenentul Corpusov P. Agapie, vechimea în grad de la 5 octombrie 1917, la Regimentul de Specialități. Ulterior, acest decret a fost rectificat, în sensul că ofițerul a fost chemat în cadrele de rezervă ale Marinei. În baza Î.D.R. nr. 4713 din 10 noiembrie 1922¹⁰, ofițerul mecanic clasa I Mârza Simion, a trecut în rezervă, prin demisie, la 31 octombrie 1922, fiind repartizat ca ofițer de rezervă la Divizia de Mare. Prin Î.D.R. nr. 2123 din 7 mai 1923¹¹, sublocotenentul de rezervă Zapolschi-Bușilă Sergiu din armata rusă a fost primit cu gradul de sublocotenent de rezervă în marina militară, pe data de 1 mai 1923, cu vechimea în grad de la 27 martie 1918. Prin Î.D.R. nr. 2777 din 5 iunie 1923¹², următorul ofițer de rezervă din fosta marină rusă a fost primit, pe 1 aprilie 1923, în cadrele de rezervă ale marinei române, astfel:

-sublocotenent Vladimir Leskov, cu vechimea 12 septembrie 1917, la Divizia de Mare.

⁵„Monitorul Oficial” nr. 271 din 28 martie 1920.

⁶„Monitorul Oficial” nr. 174 din 10 noiembrie 1920.

⁷„Monitorul Oastei” nr. 18 din 10 aprilie 1921.

⁸„Monitorul Oastei” nr. 18 octombrie 1921

⁹„Monitorul Oficial” nr. 230 din 11 ianuarie 1922.

¹⁰„Monitorul Oastei” nr. 55 din 12 noiembrie 1922.

¹¹„Moniforul Oastei nr. 27 din 10 mai 1923

¹²„Monitorul Oficial” nr. 126 din 7 septembrie 1923.

Prin Î.D.R. nr. 3746 din 25 iulie 1923¹³, au fost primiți în cadrele de rezervă pe 1 aprilie 1923, din fosta marină rusă, astfel:

-locotenent Anatolie S. Semionov, vechimea în grad de la 6 decembrie 1915, la Divizia de Dunăre;

-sublocotenent Mihail A. Caciulov, vechimea în grad de la 25 noiembrie 1915, la Divizia de Mare;

-sublocotenent Nicolae V. Ghilcu, vechimea în grad de la 27 martie 1917, la Divizia de Dunăre;

-sublocotenent Vasile Gh. Vârnov, vechimea în grad de la 8 mai 1917, la Divizia de Mare, și

-sublocotenent Vasile I. Palamaru, vechimea în grad de la 27 martie 1918, la Divizia de Dunăre.

Prin Î.D.R. nr. 4443 din 25 septembrie 1923¹⁴, următorul ofițer de rezervă din fosta marină rusă a fost primit, pe 1 iunie 1923, în cadrele de rezervă ale marinei române, astfel:

-locotenent Nicolae Maximovici, pe data de 6 decembrie 1908, la Divizia de Dunăre.

Prin Î.D.R. nr. 992 din 13 martie 1924¹⁵, următorii ofițeri de rezervă din fosta marină rusă au fost primiți, pe 1 martie 1924, în cadrele de rezervă ale marinei române, astfel:

-comandor Nicolae Sablin, cu vechimea de la 6 decembrie 1913, în Divizia de Dunăre;

-sublocotenent Mihai Gheidendreich, cu vechimea de la 5 octombrie 1912, la Divizia de Dunăre.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 1781 din 6 iunie 1924¹⁶, ofițerul inginer clasa a II-a Nicolae Necleevici, din fosta armată rusă, a fost chemat temporar în serviciu pe durată de un an, începând cu 1 iunie 1924. Prin Î.D.R. nr. 3328 din 7 octombrie 1924¹⁷, ofițerul inginer clasa a II-a Nicolae Necleevici, neprezentându-se la serviciu, îi încetează chemarea temporară în activitate pe data de 1 iunie 1924. În conformitate cu Î.D.R. nr. 2079 din 24 iunie 1924¹⁸, locotenentul de rezervă Semionov S. Antoch (vechimea în grad de la 6 decembrie 1915), din Divizia de Dunăre, a fost avansat la gradul de căpitan în rezervă pe 1 iulie 1924.

În baza Î.D.R. nr. 3001 din 9 septembrie 1924¹⁹, sublocotenentul de rezervă Zapolschi-Bușilă Sergiu a fost primit în cadrele active pe data de 14 iunie 1924 cu vechimea de la 27 martie 1918, fiind repartizat la Divizia de Mare. Prin Î.D.R. nr. 3235 din 23 septembrie 1924, următorii ofițeri de rezervă din fosta marină rusă au fost primiți, pe 1 august 1924, în cadrele de rezervă ale marinei române, astfel:

¹³ „Monitorul Oastei” nr. 42 din 1 august 1923.

¹⁴ „Monitorul Oficial” nr. 165 din 24 octombrie 1923.

¹⁵ „Monitorul Oficial” nr. 92 din 25 aprilie 1924.

¹⁶ „Monitorul Oastei” nr. 35 din 21 iunie 1924.

¹⁷ „Monitorul Oastei” nr. 60 din 18 octombrie 1924.

¹⁸ „Monitorul Oastei” nr. 39 din 3 iulie 1924.

¹⁹ „Monitorul Oastei” nr. 51 din 17 septembrie 1924.

- sublocotenent Ioan Cobălianschi, cu vechimea de la 1 ianuarie 1920, la Divizia de Dunăre;
- sublocotenent Mihail Ghițescu, cu vechimea de la 1 ianuarie 1920, la Divizia de Dunăre;
- sublocotenent Feofan Ursu, cu vechimea de la 1 ianuarie 1920, la Divizia de Dunăre.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 2767 din 3 noiembrie 1928²⁰, următorii ofițeri de rezervă, au fost chemați temporar în activitate, în perioada 1 aprilie-31 decembrie 1928, la următoarele unități:

- ofițer mecanic clasa I Mârza Simion, la Arsenalul Marinei, și
- sublocotenent Leskov Vladimir, la Divizia de Mare.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 1454 din 7 mai 1929²¹, următorii ofițeri din marina rusă, au fost primiți ca ofițeri de rezervă în marina militară, cu gradele, vechimea în grad și repartizați, după cum urmează:

- locotenent-comandor Bălaș Alexandru, vechimea de la 26 martie 1917, la dispoziția Inspectoratului General al Marinei;
- sublocotenent Tzanutale Gheorghe, vechimea în grad de la 10 decembrie 1917, la Divizia de Mare.

Prin Î.D.R. nr. 90 din 14 ianuarie 1930²², următorii ofițeri de rezervă din fosta marină rusă au fost primiți, pe 1 decembrie 1929, în cadrele de rezervă ale marinei române, astfel:

- locotenent-comandor Vasile Mociulschi, cu vechimea 14 martie 1913, la Divizia de Mare;
- ofițer inginer clasa a II-a Nicolae Necleevici, cu vechimea 6 iunie 1924, la Arsenalul Marinei.

În această perioadă, au intrat în rândurile marinei militare române un număr de 4 ofițeri activi și 24 de ofițeri de rezervă, ulterior, din rândul acestora din urmă, un ofițer a fost chemat în activitate. Dintre ofițerii care au activat în marina militară și care au activat în calitate de ofițeri activi în marina militară română îi amintim pe:

Locotenent-comandor mecanic Simion Mârza s-a născut la 27 apr. 1879. Grade: miciman (sublocotenent), primit în armata română la 1 nov. 1918 cu gradul de locotenent de la 1 iul. 1918 cu vechimea de la 8 ian. 1918, ofițer mecanic clasa I (1 oct. 1919 cu vechimea rectificată la 1 sept. 1917), echivalat căpitan mecanic cu vechimea de la 1 sept. 1917, a trecut în rezervă la 31 oct. 1922, chemat temporar în activitate la 20 sept. 1927, a trecut în retragere la 1 ian. 1935, demisionat la 30 apr. 1937, locotenent-comandor mecanic (rtg) (15 aug. 1938). Funcții îndeplinite: Șef Secție tehnică în Serviciul Maritim și în Direcția Maritimă a Directoriatului Militar al Republicii Democratice Moldovenești (1918), ofițer la Arsenalul Marinei (1 iul. 1918-31 oct. 1922), ofițer mecanic pe Distrugătorul „Mărăști” (1 apr. 1921), ofițer de rezervă la Divizia de Mare (31 oct. 1922-), ofițer de rezervă Divizia de Dunăre,

²⁰ „Monitorul Oastei” nr. 47 din 12 noiembrie 1928.

²¹ „Monitorul Oficial” nr. 112 din 27 mai 1929.

²² „Monitorul Oficial” nr. 17 din 22 ianuarie 1930.

ofițer de rezervă la Arsenalul Marinei, activat constructor la Arsenalul Marinei (20 sept. 1927-1 ian. 1930), constructor naval clasa I la Arsenalul Marinei (1 ian. 1930-30 apr. 1937), profesor ajutor la Școala Navală-Secția mecanici.(22 oct. 1930), mecanic șef pe Cargobotul „Sadu” (ian.-dec. 1939) Decorații: Ordinul „Coroana României” în grad de Cavaler (Î.D.R. nr. 4404 din 29 dec. 1929).

Ambarcat pe Cargobotul „Sadu” care făcea transport de cereale spre Palestina, a decedat în urma unui naufragiu pe Marea Neagră, în apropierea litoralului bulgăresc, la est de Varna, din cauza unei puternice furtuni, la 7 dec. 1939. **Locotenent-comandor Alexandru Bălaș** s-a născut la 6 nov. 1883. Studii: Școala de Marină. Grade: căpitan de rangul 3 (26 aug. 1917), primit în cadrele de rezervă la marinei pe data de 10 mai 1929 cu vechimea de la 26 aug. 1917. Funcții îndeplinite: la dispoziția Inspectoratului General al Marinei (10 mai 1929), ofițer de port clasa a II-a, ofițer de port clasa I (1 iun. 1936), căpitan de port clasa a III-a, căpitan de port clasa a II-a (1 oct. 1937), căpitan de port clasa I (15 iun. 1941), căpitanul Portului Cetatea Albă (1937-1 apr. 1938), căpitanul Portului Tulcea (1 apr. 1938-1 iun. 1940), în Direcția Marinei Comerciale (1 apr. 1940). A fost concentrat și mobilizat la 22 iun. 1941, fiind solicitat pentru redarea în funcțiune a Portului Odesa, grav avariat în urma luptelor pentru cucerirea orașului. A căzut la datorie la 22 oct. 1941, în urma aruncării în aer a clădirii Comandamentului Militar din Odesa. A fost înmormântat în Parcul Șevcenko din Odesa. **Locotenent-comandor Vasile Mociulschi** s-a născut la 6 apr. 1882. Studii: Școala de Marină. Grade: locotenent-major/căpitan (13 mart. 1913), primit din marina rusă în armata română la 1 dec. 1929 cu gradul de locotenent-comandor și vechimea de la 14 mart. 1913, trecut în retragere la 26 iun. 1940, pensionat la 6 apr. 1942. Funcții îndeplinite: președinte al Comisiei de primire a bunurilor materiale maritime din Armata Republicii Democratice Moldovenești (1918), ofițer de rezervă în Divizia de Mare (1 dec. 1929-), ofițer la Căpitănia Porului Constanța (1 ian. 1929-aug. 1930), căpitanul Portului Varna (aug. 1930), administrator al Palatului Regal de la Balcic, ofițer de rezervă la Comandamentul Litoralului Maritim (-26 iun. 1940), căpitanul Portului Calafat (1940-1942), Ofițer de port clasa I la Inspectoratul General al Navigației și Porturilor din Direcția Generală a Porturilor și Căilor de Comunicații pe Apă (1 ian. 1929-), căpitan de port clasa a III-a, căpitan de port clasa a II-a (1 oct. 1937), căpitan de port clasa I în Direcția Marinei Comerciale (15 iun. 1941), trecut în retragere provizorie (22 ian.-6 apr. 1942)

Căpitan Serghei Zapolschi-Bușilă s-a născut la 26 sept. 1896. Studii: Școala de Marină (22 iun. 1915-27 mart. 1918), stagiul în Aeronautica italiană la Taranto (1 iun.-1 nov. 1931) și Școala de observatori aerieni (Brevet nr. 650 din 1 iun. 1932). Grade: sublocotenent (rz) (27 mart. 1918), primit în cadrele de rezervă ale marinei române la 1 mai 1923 cu vechimea 27 mart. 1918, chemat temporar în activitate (1 iun. 1923), trecut în cadrele active pe data de 14 iun. 1924 cu vechimea 27 mart. 1918, locotenent (28 sept. 1926), căpitan (1 apr. 1932). Funcții îndeplinite: ofițer de rezervă în Marina Militară (1 mai 1923-14 iun. 1924), ofițer pe Distrugătorul „Mărășești” din Forța Navală Maritimă (14 iun.-1 oct. 1924), Apărarea Fixă Maritimă (1 oct. 1924-1 apr. 1925), ofițer pe Nava Școală „Mircea” (1 apr. 1925), Torpilorul „Smeul” (1 oct. 1925), Baza Navală Maritimă (1 apr.

1925-1 apr. 1926), ofițer în Baza Navală Fluvială (1 apr. 1926-1 apr. 1927), Corpul Echipajelor Fluviale (1 apr. 1927-1 apr. 1928), profesor suplinitor de fizică și chimie la Școala de maeștri mecanici și electricieni (nov. 1927), comandantul Vedetei nr. 3 (1 apr. 1928), Apărarea Fixă Fluvială, comandantul Stațiunii Sulina (15 apr.-1 nov. 1934), Comandamentul Litoralului Maritim. Decorații: Ordinul „Coroana României” în grad de Cavaler (Î.D.R. nr. 2252 din 14 oct. 1936), Ordinul „Virtutea Aeronautică” clasa Crucea de Aur, post-mortem (Î.D.R. nr. 3690 din 27 oct. 1938). A publicat numeroase studii și articole de specialitate: *Posibilitățile punerii minelor de bara cu hidroaviație*²³, *Hidroaviație. Misiuni de emiterea perdelor de fum*²⁴, *Apărarea antiaeriană a unei forțe navale*²⁵.

Deși urmasse studii de aeronautică în Italia și a fost brevetat observator aerian, nu a dorit mutarea în cadrul Aeronauticii, rămânând ofițer al marinei militare. A decedat la 23 oct. 1938, în calitate de observator, într-un accident de hidroavion pe Lacul Siutghiol²⁶. A fost înmormântat la Beiuș.

Căpitanul mecanic Teodor Brânză s-a născut la 16.apr. 1890. Studii: Școala de Marină din Sevastopol. Grade: soldat voluntar (1 nov. 1911), ajutor de sublocotenent (8 sept. 1917), primit în armata română la 1 nov. 1918 cu gradul de ajutor de sublocotenent de la 1 iul. 1918 cu vechimea de la 8 sept. 1917, ofițer mecanic clasa a III-a (1 oct. 1919 cu vechimea rectificată la 1 sept. 1917), ofițer mecanic clasa a II-a (1 ian. 1921 cu vechimea de la 1 apr. 1920), ofițer mecanic clasa I/căpitan mecanic (1 iul. 1927), a trecut în rezervă la 1 nov. 1937. Funcții îndeplinite: Arsenalul Marinei (1 iul. 1918), ofițer mecanic la Grupul de Monitoare (1920-1 oct. 1921), profesor la Institutul Maritim și comandantul Școlii de mecanici și electrieni (1 oct. 1921), profesor la Școala de Mecanici și Electricieni a Marinei (1924), ofițer mecanic pe Distrugătorul „Mărășești” în Forța Navală Maritimă (1 apr. 1924-1 apr. 1926), ofițer mecanic la Arsenalul Marinei (1 apr. 1926-1 oct. 1927), ofițer mecanic pe Distrugătorul „Mărășești” în Corpul Echipajelor Martime (1 oct. 1927-1 apr. 1928), prodesor de motoare și turbine la Școala Specială a Marinei-Secția Ofițeri Mecanic (18 oct. 1927) și profesor de motoare și termodinamică la Secția T.F.S. din Institutul Maritim (17 ian. 1928), ajutor șef Serviciu Tehnic la Divizia de Mare (1 apr. 1928), ofițer în Corpul Echipajelor Fluviale și Arsenalul Marinei.

Din rândul ofițerilor de rezervă primiți în marina românăși cu un destin tragic s-a remarcat:

Comandor Nicolae Sablin s-a născut la 12 oct. 1880 la St. Petersburg. Studii: Academia de Marină din St. Petersburg. Grade: cadet (1898), căpitan de rangul 3 (6 dec. 1913), primit în cadrele de rezervă ale armatei române la 1 mart. 1924 cu gradul de comandor și vechimea de la 6 dec. 1913, rectificată vechimea în

²³ „Revista Aeronauticii și Marinei” nr. 8 din 1 aug. 1938

²⁴ „Revista Aeronauticii și Marinei” nr. 9 din 1 sept. 1938

²⁵ „Revista Aeronauticii și Marinei” nr. 11 din 1 nov. 1938

²⁶ În accident și-au mai pierdut viața comandorul av. Constantin Negru-comandantul Flotilei de Hidroaviație, iar ș.a 29 oct. 1938, va deceda și pilotul, adjutant-major av. Ilie Halaliuc.

grad la 5 dec. 1931 pe data de 10 mai 1928. A trecut în retragere la 1 ian. 1944. Funcții îndeplinite: ofițer pe Cuirasatul „Retvizan” (1904-1906), ofițer pe Yachtul imperial „Standard”, comandantul navei „Pelpus”, șeful Serviciului Cifrului Flotei Ruse din Baltica, arestat (aug. 1917-1919), ofițer de rezervă în Divizia de Mare (1 mart. 1924-). A participat la războiul ruso-japonez din 1905-1906, nava pe care a fost îmbarcat fiind scufundată de japonezi. S-a căsătorit cu o basarabeancă, iar după 1919 s-a stabilit în România, În perioada interbelică a fost reprezentant în România al Agenției de navigație „William Walford” România, directorul ziarului „Golos Buharesta” și directorul Editurii „Litera”²⁷. A fost arestat de autoritățile sovietice și trimis în U.R.S.S. (1944-1955), repatriat și ulterior arestat de autoritățile române (18 mart. 1958-20 ian. 1962). A decedat la 20 ian. 1962 în Penitenciarul Dej.

Ofițerii din marina austro-ungară

O primă prezență a unui transilvănean în marina română, este consemnată în anul 1892, când, prin Î.D.R. nr. 2507 din 15 iulie 1892, sublocotenentul Victor Vlad, absolvent al Școlii Militare de Artilerie, Geniu și Marină, este repartizat la Inspectoratul Porturilor²⁸.

Primul ofițer din marina austro-ungară primit în marina română a fost locotenentul Angelo Frunzărescu (Frunzaniescu), la 1 octombrie 1897, prin Î.D.R. nr. 2957 din 27 septembrie 1897, în Inspectoratul Navigației și Porturilor cu gradul de căpitan de port clasa a II-a, și vechimea în grad de la 19 aprilie 1893²⁹.

²⁷ Pe larg, în Vadim Guzun, Comandorul Sablin: liderul monarhiștilor ruși urmărit de Siguranță și de Securitate 1926-1959, Editura Argonaut, București, 2014.

²⁸ Victor Vlad s-a născut la 31 aug. 1870 în loc. Satul Mic, jud. Timiș. Semibursier la Școala Fiilor de Militari de la Craiova (1886-1890). Avansat locotenent la 8 apr. 1895. A activat în porturile Sulina și Galați, pe vasul „Bistrița” și Cruciaștorul „Elisabeta”. Bolnav, a plecat la tratament în Germania, dar a revenit în Banatul natal, unde a decedat la 15 mai 1896. A scris numeroase poezii în frumosul grai bănățean, fiind cunoscut și cu pseudonimul Victor Vlad-Delamarina.

²⁹ Comandorul Angelo Frunzaniescu s-a născut la 27 oct. 1870 la Viena. Studii: Academia Navală Fiume (1890-1893) și curs ofițeri cu toripele la Școala de Artilerie și torpile Pola (14 sept. 1893-1894). Grade: cadet clasa a II-a (31 aug. 1891), cadet clasa I (26 sept. 1892), sublocotenent (1 mai 1893), demisionat din marina austro-ungară și primit în marina română la 1 oct. 1897 cu gradul de locotenent și vechimea de la 19 mart. 1894, căpitan (10 mai 1898), locotenent-comandor (10 mai 1906), căpitan-comandor (1 apr. 1911), comandor (1 apr. 1917). Funcții îndeplinite: ofițer pe „Saida” (26 aug. 1890-23 dec. 1891), „Albatros” (23 dec. 1891-1 iul. 1892), „Kaiser Franz Iosif I” (1 iul.-26 sept. 1892), „Habsburg” (26 sept. 1892-1 mai 1893), ofițer în Serviciul inspecției al Arsenalului Naval (1 mai 1893-30 apr. 1894), secund pe Torpilorul „Sperber” (30 apr.-10 aug. 1894), ofițer la Compania Trupe (10 aug. 1894-5 mart. 1895), personal pentru completarea Flotei (5 mart.-16 sept. 1895), ofițer în Serviciul de Inspecție din Departamentul militar al Comandamentului Districtului Naval Trieste (16 sept. 1895-), ofițer pe „Taurus” (26 aug. 1896-10 aug. 1897), personal pentru completarea Flotei (10 aug. 1897), căpitan de port clasa a II-a la Inspectoratul Navigației și Porturilor (1 oct. 1897-10 mai 1898), Depozitele Echipajelor Flotilei (10 mai 1898-1 apr. 1899), ofițer pe Cruciaștorul „Elisabeta” (1 apr. 1899-1 apr. 1900), comandantul Canonierei „Alexandru cel Bun” (1 apr. 1900-1 apr. 1903) și

Ulterior, până la terminarea Primului Război Mondial și destructurarea Imperiului austro-ungar și a marinei militare, niciun român transilvănean sau bucovinean nu a mai intrat în marina română. În schimb, numeroși elevi români au fost trimiși la studii în Academia Navală din Fiume (ulterior orașul aparținând Italiei, pentru ca, astăzi, orașul Rijeka să aparțină Croației)³⁰ sau la alte stagii sau forme de pregătire, cum ar fi Școala de Artilerie și Torpile de la Pola (astăzi tot în Croația).

Destrămarea statului austro-ungar în mai multe state a făcut ca locuitorii fostelor provincii ale imperiului să revină pe meleagurile natale și să devină cetățeni ai noilor state. În cazul celor de pe teritoriile provinciilor Transilvania și Bucovina, vor deveni cetățeni ai României întregite, iar cei care au slujit în fosta armata austro-ungară, să pună bazele unităților și marilor unități nou constituite și care vor fi încadrați în armata română, ca militari activi sau de rezervă. Alături de români, vor fi primiți și locuitorii de origine germană, în special, dar și de alte etnii, chiar din alte provincii ale imperiului, care nu vor face parte din viitorul stat român. O excepție au constituit-o ofițerii de origine maghiară, nefiind primit niciun ofițer activ, doar după 1923, fiind primiți ofițerii de rezervă proveniți din școlile de ofițeri de rezervă și care nu activaseră în calitate de ofițeri activi.

Ofițerii din fostă armata austro-ungară au constituit unități distincte, având chiar o coordonare a Secției Organizare a Corpurilor VI-VII. Ofițerii de marină din

comandantul Companiei școală torpile la Apărarea Fixă, ofițer în Administrația Războiului (1 apr. 1903-), comandantul Portului Brăila și inspector portuar la Inspectoratul General al Porturilor (1 apr. 1906-1 apr. 1908) și membru în Comisia de recepționare a monitoarelor (oct. 1906-mart. 1907), șeful Serviciului Apărării Fluviale la Divizia de Dunăre (1 apr. 1908-1 apr. 1911), comandantul Monitorului „Catargiu” (1 apr. 1909), comandant al Punctelor de Sprijin și Informații al Diviziei de Dunăre (1 apr. 1911-1 apr. 1912), subdirectorul Arsenalului Marinei (1 apr. 1912-1 apr. 1913), comandantul Regiunii Dunărea de Sus din Divizia de Dunăre (1 apr. 1913-1 oct. 1914), comandantul Școlilor și Depozitelor la Divizia de Mare (1 oct. 1914-aug. 1918), comandantul Sectorului 1 Maritim și comandantul Apărarea Maritimă Port Constanța (14 aug.-24 oct. 1916), subdirectorul Arsenalului Marinei (24 oct. 1916-1 ian. 1917), Depozitele Generale ale Marinei (1 ian. 1917), Divizia de Dunăre (15 aug. 1918-iun. 1920), director superior al Arsenalului Marinei (iun. 1920-1 nov. 1923) și inspector de specialitate pentru navigație, hidrografie, timonerie, manevre și matelonaj (1 apr.-1 nov. 1923). Decorații: Medalia „Jubileul a 50 de ani de domnie” austro-ungară (1899), Medalia jubiliară „Carol I” (10 mai 1906 în baza Î.D.R. nr. 5384 din 28 dec. 1905), Semnul onorific pentru 25 de ani în armată (1910), Ordinul „Steaua României” în grad de Cavaler (Î.D.R. nr. 3650 din 8 mai 1913), Medalia „Avântul Țării” (în baza Î.D.R. nr. 6247 din 7 nov. 1913), Medalia „Crucea Comemorativă a războiului 1916-1918” (Î.D.R. nr. 1744 din 8 iul. 1918), Medalia „Victoria în Marele Război pentru civilizație 1916-1920” (în baza Î.D.R. nr. 3390 din 20 iulie 1921), Ordinul „Sf. Sava” în grad de Mare Ofițer, iugoslav (Raport C.O. nr. 49.908 din 16 oct. 1924). A decedat la 1 nov. 1923 la Galați.

³⁰ Au urmat cursurile acestei prestigioase academii: amiralul Petre Bărbuneanu (1897-1902), viceamiralul Alexandru Gheorghiu și contraamiralul Gheorghe Constantinescu (1905-1909) și viceamiralul Ioan Georgescu și contraamiralul Gheorghe Pantelli (1906-1910).

armata austro-ungară, vor rămâne într-o lungă așteptare pentru a-și hotărî soarta, parte din ei fiind membri în Comisia de lichidare de la Viena. După o lungă așteptare, în urma anunțului Consiliului Dirigent, o bună parte vor face cererile de încadrare în marina militară română.

Primul ofițer primit în cadrele active ale armatei române, din marina austro-ungară, în baza Î.D.R. nr. 2771 din 3 iulie 1919, pe data de 1 iulie 1919, a fost locotenent Ricardo (Richard) Righetti, cu vechimea de la 1 noiembrie 1918, și repartizat la dispoziția Ministerului de Război.

Prin Î.D.R. nr. 4021 din 12 septembrie 1919³¹, următorii ofițeri de marină transilvăneni din fosta marină austro-ungară au fost primiți în marina militară română, începând cu 1 septembrie 1919, astfel:

- cu gradul de căpitan-comandor: locotenent-comandorul Urban Passerar;
- cu gradul de locotenent-comandor: locotenent-comandor Armin de Baussnern,
- cu gradul de locotenent-comandor: căpitan Victor Schmidt,
- cu gradul de locotenent-comandor: căpitan Oreste Cavaler de Zopa, și
- cu gradul de locotenent-comandor: căpitan Guido Fritsch.
- cu gradul de căpitan: locotenent Arnold Greiss Gerhardt.
- cu gradul de maestru militar clasa I: maestrul torpilor clasa I Fischer Klemens.

Prin același decret, au fost primiți, pe datele specificate, următorii ofițeri:

- cu gradul de căpitan: locotenent Victor Mihu, pe 21 mai 1919;
- cu gradul de sublocotenent: aspirant Carol Prossinag pe 23 mai 1919, și
- cu gradul de sublocotenent: aspirant Hans Karl Kloess pe 23 mai 1919,
- cu gradul de sublocotenent: aspirant Vincentziu Georg de Dokonal pe 10 august 1919

-cu gradul de sublocotenent: cadet Virgil Nedelcu pe 2 iulie 1919.

Prin Î.D.R. nr. 168 din 21 ianuarie 1920³², locotenentul Ricardo Righeti, a trecut în rezervă pe data de 1 ianuarie 1920.

Prin Î.D.R. nr. 169 din 21 ianuarie 1920³³, căpitanul Victor Mihu, a trecut în rezervă pe data de 1 ianuarie 1920.

Prin Î.D.R. nr. 172 din 21 ianuarie 1920³⁴, sublocotenentul Hans Karl Kloess, a trecut în rezervă pe data de 1 ianuarie 1920.

Prin Î.D.R. nr. 485 din 11 februarie 1920³⁵, aspirantul Carol Lindner din marina austro-ungară se primește în marina română pe data de 1 noiembrie 1919, în Divizia de Dunăre.

În baza Î.D.R. nr. 2498 din 10 iunie 1920³⁶, căpitanul Greiss Arnold a demisionat pe data de 16 mai 1920, trecând în cadrele de rezervă ale marinei.

³¹ „Monitorul Oficial” nr. 125 din 21 septembrie 1919.

³² „Monitorul Oastei” nr. 11 din 8 martie 1920.

³³ *Ibidem*.

³⁴ *Ibidem*.

³⁵ „Monitorul Oastei” nr. 13 din 18 martie 1920.

³⁶ „Monitorul Oficial” nr. 60 din 18 iunie 1920.

Prin Î.D.R. nr. 2719 din 28 iunie 1920³⁷, căpitanul Camillo Eisenbeisser din fosta marină austro-ungară se primește în marina română cu gradul de locotenent-comandor și vechimea în grad de la 1 aprilie 1920.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 3421 din 14 august 1920³⁸, inginerul șef clasa a II-a de artilerie marină Eugen Muntean, din fosta marină austro-ungară, a fost primit în cadrele de rezervă ale armatei române, pe data de 1 decembrie 1919, cu gradul de locotenent-colonel de artilerie și vechimea în grad de la 1 noiembrie 1917 și repartizat ca ofițer de rezervă la Corpul 7 Armată.

În baza Î.D.R. nr. 3560 din 25 august 1920³⁹, aspirantul Helmut Nechay se primește în marina română pe 1 august 1920, cu gradul de sublocotenent și vechimea de la 1 iulie 1919.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 3561 din 25 august 1920⁴⁰, maestrul militar clasa a III-a Sozanisky Vladimir din fosta marină austro-ungară se primește în marina militară română pe 15 mai 1920, în Divizia de Dunăre, iarprin Î.D.R. nr. 1028 din 24 martie 1921⁴¹, acesta se înaintează la gradul de maestru militar clasa a II-a pe 1 octombrie 1919.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 3809 din 17 septembrie 1920⁴², locotenent-comandorul Aichelburg Arnold, din fosta marină austro-ungară, se primește definitiv în marina militară română pe ziua de 1 iunie 1920, repartizându-se la Divizia de Mare (Apărările Regionale).

În conformitate cu Î.D.R. nr. 3914 din 24 septembrie 1920⁴³, locotenent-comandorul Armin de Bausnern din marina militară demisionează pe data de 4 mai 1920, fără a mai face parte din vreun element al armatei române, ștergându-se din controalele ofițerilor activi ai marinei militare, numitul renunțând în scris la cetățenia română.

Prin Î.D.R. nr. 1029 din 24 martie 1921⁴⁴, maestrul Mitlohrer Ioan din fosta marina austro-ungară se primește definitiv în marina militară cu gradul de maestru militar stagiar și vechimea de la 1 octombrie 1920.

Prin Î.D.R. nr. 1197 din 31 martie 1921⁴⁵, următorii ofițeri de rezervă din fosta marină austro-ungară, au fost primiți, pe 1 aprilie 1921, în cadrele de rezervă ale marinei militare, cu gradul, vechimea în grad specificată și repartizarea la unități, astfel:

-comandor Gustav Stummer, vechimea 1 august 1918, la Divizia de Dunăre;

-locotenent Eduard Dahinten, vechimea 1 noiembrie 1918, la Divizia de Mare,

³⁷„Monitorul Oficial” nr. 72 din 2 iulie 1920.

³⁸„Monitorul Oficial” nr. 111 din 21 august 1920.

³⁹„Monitorul Oficial” nr. 148 din 7 octombrie 1920

⁴⁰„Monitoul Oficial nr. 148 din 7 octombrie 1920.

⁴¹„Monitorul Oastei” nr. 15 din 6 aprilie 1921.

⁴²„Monitorul Oficial” nr. 137 din 23 septembrie 1920.

⁴³„Monitorul Oficial” nr. 143 din 1 octombrie 1920.

⁴⁴„Monitorul Oastei” nr. 15 din 6 aprilie 1921.

⁴⁵„Monitorul Oficial” nr. 66 din 28 iunie 1921.

-sublocotenent Eduard Gayer, vechimea de la 1 ianuarie 1917, la Divizia de Dunăre, și

-sublocotenent Iosif Sava, vechimea 1 mai 1918, la Arsenalul Marinei.

Prin Î.D.R. nr. 1499 din 6 aprilie 1921, pe data de 1 aprilie 1921, au fost numiți în funcție, astfel:

-Grupul de șleपुरi armate -căpitan-comandor Urban Passerar

-Grupul de mine și torpile-locotenent-comandor Camilo Eisenbeisser

-Tunurile de coastă -locotenent-comandor Arnold Aichelburg

-Grupul canonierelor de dragaj-căpitan-comandor Victor Schmidt

-Școala Navală-locotenent-comandor Oreste Zopa

În baza Î.D.R. nr. 5213 din 8 decembrie 1921, au fost primiți în cadrele de rezervă ale marinei, pe data de 1 decembrie 1921, cu vechimea în grad specificată, următorii ofițeri de rezervă din armata austro-ungară:

-căpitan (rz) Herzberg Kurt, cu vechimea în grad de la 1 mai 1918, la Divizia de Dunăre;

-sublocotenent (rz) Geza Ludvig, cu vechimea în grad de la 1 ianuarie 1918, la Arsenalul Marinei;

-sublocotenent (rz) Klosz Ioan, cu vechimea în grad de la 1 septembrie 1918, la Divizia de Mare.

Prin Î.D.R. nr. 5214 din 8 decembrie 1921⁴⁶, maestrul militar stagiar Sozanschi Ioan, din fosta marină austro-ungară, a fost primit în armata română pe data de 1 noiembrie 1921, cu vechimea în grad de la 1 noiembrie 1920.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 2463 din 4 iunie 1922⁴⁷, locotenent-comandorul Oreste Zopa din Divizia de Mare, a fost trecut în retragere pe ziua de 31 martie 1922, pentru boală contractată în serviciul militar, în război.

În baza Î.D.R. nr. 3230 din 20 iulie 1922⁴⁸, maestrul militar clasa a II-a Vladimir Sozanschi, a trecut în rezervă, prin demisie, la 31 iulie 1922, iar în baza Î.D.R. nr. 3843 din 8 septembrie 1922⁴⁹, maestrul militar principal Klemens Fischer, a trecut în rezervă, tot prin demisie, la 15 septembrie 1922.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 2740 din 4 mai 1923⁵⁰, sublocotenentul Nechay Henri, din Divizia de Dunăre, a fost condamnat la 5 ani muncă silnică și degradare militară prin Sentința nr. 430 din 4 mai 1923 a Consiliului de Război al Corpului 3 Armată pentru necredință în serviciu și administrație militară, a fost șters din controalele armatei pe data de 4 mai 1923.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 5276 din 31 octombrie 1923⁵¹, sublocotenentului Lindner Carol din Forța Navală Fluvială i s-a ridicat gradul și șters din controalele armatei, pe data decretului, fiind reformat de Consiliul de reformă al Corpului 3 Armată, prin Procesul-verbal din 10 septembrie 1923.

⁴⁶ „Monitorul Oastei” nr. 82 din 15 decembrie 1921.

⁴⁷ „Monitorul Oficial” nr. 71 din 2 iulie 1922.

⁴⁸ „Monitorul Oastei” nr. 38 din 30 august 1922.

⁴⁹ „Monitorul Oastei” nr. 43 din 10 septembrie 1922.

⁵⁰ „Monitorul Oastei” nr. 33 din 7 mai 1923.

⁵¹ „Monitorul Oficial” nr. 197 din 2 decembrie 1923.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 5578 din 23 noiembrie 1923⁵², căpitan-comandorul Urban Passerar a fost decorat cu Ordinul „Steaua României” în grad de Ofițer, în calitate de comandant superior la Yachtului „Ștefan cel Mare”.

Prin Î.D.R. nr. 6141 din 25 decembrie 1923⁵³, următorii au fost primiți în cadrele de rezervă ale marinei române, cu gradul și vechimea specificate:

- comandor Fiebiger Veber Hugo, comandor dela 1 mai 1913, la Divizia de Mare.
- locotenent-comandor Cattarinich Carmino, de la 1 noiembrie 1917, la Divizia de Mare.

Prin Î.D.R. nr. 698 din 18 februarie 1924⁵⁴, locotenentul Török Petru, din fosta marină austro-ungară, a fost primit în cadrele de rezervă ale marinei militare, pe data de 1 decembrie 1923 cu vechimea în grad de la 1 noiembrie 1918 și repartizat în Divizia de Mare. Prin Î.D.R. nr. 6142 din 25 decembrie 1924⁵⁵, au fost primiți în cadrele de rezervă, pe data de 1 decembrie 1923, astfel:

- căpitan Andrei Korparici, vechimea în grad de la 1 mai 1916, la Divizia de Mare, și
- căpitan Eduard Korparici, vechimea în grad de la 1 mai 1918, la Divizia de Dunăre.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 1454 din 7 mai 1929⁵⁶, următorul ofițer din marina austro-ungară, a fost primit ca ofițer de rezervă în marina militară, după cum urmează:

- inginer provizoiu de artilerie marină clasa a II-a Trâmbiționi Traian, cu gradul de locotenent și vechimea în grad de la 1 martie 1917, la Divizia de Dunăre;

Prin Î.D.R. nr. 1972 din 21 iunie 1929⁵⁷, se aprobă un concediu de 7 luni, în țară și străinătate, pentru interese personale, începând cu 10 iunie 1929, căpitanului Virgil Nedelcu din Corpul Echipajelor Maritime, fiind trecut în disponibilitate pe aceeași zi. În baza Î.D.R. nr. 1928 din 6 iunie 1931⁵⁸, căpitanul Virgil Nedelcu, aflat în disponibilitate, a trecut din oficiu în rezervă pe data de 10 iunie 1931. În conformitate cu Î.D.R. nr. 4266 din 21 decembrie 1929⁵⁹, au fost primiți în cadrele de rezervă ale marinei militare, pe data de 1 decembrie 1929, astfel:

- locotenent Artur Stossel, vechimea în grad de la 1 august 1918, la dispoziția Direcției Marinei;
- sublocotenent Ernest Lukacs, vechimea în grad de la 1 ianuarie 1917, la dispoziția Direcției Marinei, și
- sublocotenent Eugen Csomos, vechimea în grad de la 1 mai 1918, la dispoziția Direcției Marinei.

⁵²„Monitorul Oficial” nr. 177 din 15 august 1924.

⁵³„Monitorul Oastei” nr. 71 din 26 decembrie 1923.

⁵⁴„Monitorul Oficial” nr. 85 din 17 aprilie 1924.

⁵⁵„Monitorul Oficial” nr. 1 din 1 ianuarie 1924.

⁵⁶„Monitorul Oficial” nr. 112 din 27 mai 1929.

⁵⁷„Monitorul Oastei” nr. 28 din 1 iulie 1929.

⁵⁸„Monitorul Oficial” nr. 133 din 12 iunie 1931.

⁵⁹„Monitorul Oficial” nr. 1 din 1 ianuarie 1930.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 2607 din 26 august 1932⁶⁰, sublocotenentul (rz) Glasser C. Friedrich a fost trecut în retragere, pe ziua de 31 iulie 1932, pentru infirmitate.

După intrarea în marina română, foștii ofițeri din marina rusă și austro-ungară au făcut obiectul unor acte normative comune (Decrete Regale) în ceea ce privește mutațiile, înaintările în grad, trecerile în rezervă, rectificările de vechime.

Astfel, în conformitate cu Î.D.R. nr. 4201 din 19 octombrie 1920⁶¹, se rectifică vechimea pe datele arătate și se înscriu în Anuarul Marinei, următorii ofițeri de marină primiți din marina austro-ungară și rusă, după cum urmează:

- Passerar Urban, căpitan-comandor de la 1 ianuarie 1918;
- Schmidt Victor, locotenent-comandor de la 1 aprilie 1917;
- Zopa Oreste, locotenent-comandor de la 1 septembrie 1917;
- Fritsch Guido, locotenent-comandor de la 1 septembrie 1917;
- Aichelburg Arnold, locotenent-comandor de la 1 noiembrie 1917;
- Eisenbeisser Camillo, locotenent-comandor de la 1 aprilie 1920;
- Mârza Simion, ofițer mecanic clasa I de la 1 septembrie 1917;
- Nedelcu Virgil, sublocotenent de la 1 iulie 1917,
- Prossinag Carol, sublocotenent de la 1 ianuarie 1918;
- Volvei Vasile, sublocotenent de la 9 martie 1918;
- Nechay Helmut, sublocotenent de la 1 iunie 1919;
- Lindner Carol, sublocotenent de la 1 iulie 1919;
- Brânză Teodor, ofițer mecanic clasa a III-a de la 1 septembrie 1917.

În conformitate cu Î.D.R. nr. 589 din 24 februarie 1921⁶², au fost avansați în grad, pe data de 1 ianuarie 1921 cu vechimea de la 1 aprilie 1920, după cum urmează:

la gradul de locotenent:

- Virgil Nedelcu, sublocotenent de la 1 iulie 1917, din Divizionul de Canoniere;
- Carol Prossinag, sublocotenent de la 1 ianuarie 1918, din Divizionul de Canoniere, și
- Vasile Volvei, sublocotenent de la 9 martie 1918, din Divizionul de Canoniere.

La gradul de ofițer mecanic clasa a II-a:

- Brânză Teodor, ofițer mecanic clasa a III-a de la 1 septembrie 1917, din Escadra de Dunăre.

De interes sunt și comisiile de verificare a actelor ofițerilor proveniți din armata rusă, respectiv armata austro-ungară, instituite prin Deciziile Ministeriale nr. 495 și 496 din 28 mai 1930⁶³.

⁶⁰„Monitorul Oficial” nr. 207 din 5 septembrie 1932.

⁶¹„Monitorul Oficial” nr. 199 din 10 decembrie 1920.

⁶²„Monitorul Oficial” nr. 258 din 26 februarie 1921.

⁶³„Monitorul Oastei” nr. 22 din 10 iunie 1930.

În urma acestor verificări, s-au constatat anumite neconcordanțe, procedându-se la cuvenitele rectificări. Astfel, în baza Î.D.R. nr. 3957 din 5 decembrie 1931⁶⁴, se rectifică vechimea în grad, respectiv denumirea gradului militar, a următorilor ofițeri, astfel:

- comandor în rezervă Șablin Nicolae, de la 6 decembrie 1913 la 10 mai 1928, iar
- comandor în rezervă Fiebigger Weber Hugo, se primește în cadrele de rezervă cu gradul de ofițer inginer șef clasa I de rezervă, pe data de 1 mai 1913.

În această perioadă, au fost primiți în cadrele marinei militare, 17 ofițeri activi (din care patru vor fi ștersi din controalele marinei, din care doi prin renunțarea la cetățenia română, iar alți doi pentru fapte incompatibile cu calitatea de ofițer), 17 ofițeri de rezervă, unul fiind primit ulterior în activitate, și 4 maeștri militari de marină activi. Dintre aceștia, doar trei ofițeri activi și trei ofițeri de rezervă au fost de naționalitate română (Eugen Muntean, Traian Trâmbițoni, Petru Torok și Eugen Csomoș, ultimii doi cu nume de familie maghiarizate)⁶⁵. Unul a fost slovac (Urban Passerar), doi bosnieci (Andrei și Eduard Korparici), un austriac (Armin de Bausnern), iar ceilalți germani născuți în Transilvania sau Bucovina.

Dintre ofițerii de marină proveniți din armata austro-ungară și care au desfășurat o activitate deosebită în cadrul marinei militare și civile române, îi amintim pe:

Contraamiralul Victor Schmidt s-a născut la 6 oct. 1882 la Brașov. Studii: cursul de cadeți de marină, Academia Navală din Fiume (1904-1908) și cursul de specializare în mine marine (12 sept. 1905-1906) și cursul de telegrafie. Grade: cadet clasa a II-a (28 iun. 1901), cadet clasa I (1 iul. 1903), locotenent de fregată/locotenent (1 mai 1906), locotenent de vas/căpitan (1 mai 1911), primit în marina română la 1 sept. 1919 cu gradul de locotenent-comandor și vechimea rectificată la 1 apr. 1917, căpitan-comandor (1 ian. 1921 cu vechimea de la 1 apr. 1920), comandor (28 sept. 1926), contraamiral (24 ian. 1937), a trecut în rezervă la

⁶⁴„Monitorul Oficial” nr. 295 din 17 decembrie 1931.

⁶⁵În marina militară austro-ungară a mai activat și un alt ofițer de origine română. Căpitan de fregată Virgil Șandor de Vist Născut la 1874 la Oarda de Jos, jud. Alba de Jos (Alba). Studii: Academia Navală Fiume (1889-1893), cursul de ofițer cu torpilele (30 sept. 1903-1904) și curs de ofițeri cu artileria (1 oct. 1910-15 mart. 1911). Grade: cadet clasa I (1 iul. 1893), locotenent de fregată (1 nov. 1897), locotenent de vas (1 mai 1904), căpitan de corvetă (1 mai 1913), căpitan de fregată (1 aug. 1917). Funcții îndeplinite: ofițer pe ”Fasana” (20 aug. 1893), ”Kaiserin vu, Konigin Maria Theresa” (26 sept. 1894), ”Habsburg” (4 mai 1896), ”Zrinyi” (18 ian. 1897), ”Habsburg” (24 sept. 1897), ofițer la Serviciul Hidrografic (1 mart. 1898), ofițer pe ”Donau” (25 apr. 1900), ofițer în personalul de completare al Flotei (19 sept. 1901), ofițer pe ”Dalmat” (4 mai 1902), comandantul Remorcherului ”Hippo” (28 mai 1903), profesor de navigație și relații sociale la Academia Navală Fiume (18 mai 1904-19 aug. 1907), personalul de completare al Flotei (19 aug. 1907), ofițer pe ”Erzherzog Friedrich” (16 sept. 1908), comandantul Torpilorului ”Phonix” (8 sept. 1909), ofițer pe ”St. Georg” (22 mai 1911), Departamentul 3 al Comitetului Tehnic al Marinei (15 aug. 1912-), ... A decedat la 28 apr. 1918.

6 oct. 1939. Funcții îndeplinite: ofițer pe navele „Monarch” (1901-9 sept. 1902), „Custoza” (15 sept. 1902), „Aspern” (8 sept. 1903), „Togetthoff” (28 ian. 1905), „Erzherzog Friedrich” (10 oct. 1906), „Gamma” (16 sept. 1908), ofițer cu telegraful (transmisiunile-n.n.) pe „Kronprinz Erzherzog Rudolf” (3 sept. 1910), ofițer în comandamentul Distrinctului Naval Trieste, ofițer pe „Viribus Unitis” (9 aug. 1912), comandant de Grup de dragaj maritim din Flotila de Dunăre K.u.K. (mart. 1918), ofițer în Divizia de Mare (1 sept. 1919-), ofițer în Divizia de Dunăre (-1 oct. 1921), comandantul Grupului Canonierelor de dragaj din Forța Navală Maritimă (1 oct. 1921-1 apr. 1923), Baza Navală Maritimă (1 apr. 1923-1 apr. 1926), șef de stat major al Diviziei de Mare (1 apr.-1 oct. 1926), comandantul Corpului Echipajelor și Navelor la Baza Navală Maritimă (1 oct. 1926-1 apr. 1927), șef de stat major al Diviziei de Mare (1 apr. 1927-1 apr. 1929), comandantul Apărării Fixe Maritime (1 apr. 1929-1 oct. 1930), comandantul Corpului Depozitelor Maritime (1 oct. 1930-1 oct. 1931), comandantul Escadrilei de Distrugătoare și Distrugătorului „Mărășești” (1 oct. 1931-1 mai 1932), comandantul Bazei Navale Fluviale (1 mai 1932-1 apr. 1934), directorul Direcției Serviciilor Marinei Galați (1 apr. 1934-1 oct. 1935), comandantul Școlilor Marinei (1 oct. 1935-1 dec. 1936) și comandantul Forțelor Navale Maritime/Litoralului Maritim (1 dec. 1936-6 oct. 1939)⁶⁶.

Contraamiral Carol Prossinag s-a născut la 23 nov. 1898 la Sibiu. Studii: cursul de cadeți (9 sept. 1916-4 mai 1917), curs de observatori aerieni în marina austro-ungară (1918), Școala de Aplicație a Marinei (15 oct. 1921-15 mai 1922) și Școala de observatori aerieni de la Centrul de Instrucție al Aeronauticii (Brevet nr. 889 din 31 iul. 1936). Grade: elev (9 dec. 1916), cadet clasa a II-a/aspirant, primit în armata română la 23 mai 1919 cu gradul de sublocotenent și vechimea 1 ian. 1918, locotenent (1 ian. 1921 cu vechimea de la 1 apr. 1920), căpitan (1 iul. 1927), locotenent-comandor (1 ian. 1937), demisionat la 30 nov. 1940 și șters din controalele armatei române, încadrat în armata germană cu gradul de căpitan de fregată (3 apr. 1941), căpitan de vas (12 ian. 1944), contraamiral (11 dec. 1944). Funcții îndeplinite: voluntar în Regimentul 8 Infanterie honvezi (11 mai-9 sept. 1916), cadet pe navele „Delta” (6 mai 1917), „Viribus Unitis”, la Comandamentul Flotei (31 iul. 1917-4 sept. 1918), pe nava „Habsburg”, observator aerian la Baza de Hidroaviație (sept.-nov. 1918), ofițer pe Monitorul „Kogălniceanu” (mai 1919-ian. 1920), ofițer secund pe Canoniera C (15 ian. 1920-), profesor de regulamentul serviciului de bord (4 sept. 1923) și profesor suplinitor de navigație la Școala Navală (dec. 1923), ofițer în Forța Navală Maritimă (-1 apr. 1925), comandant al Navei „Maican” din Apărarea Fixă Maritimă (1 apr. 1925-1 apr. 1927) ofițer la Centrul de Instrucție pentru Tunari și Torpiloti din Corpul Echipajelor Maritime (1 apr. 1927-1 oct. 1929), ofițer pe Distrugătorul „Mărăști” (1 oct. 1927) și Canoniera „Dumitrescu” (1 aug.-31 oct. 1928), Apărarea Fixă Maritimă (1 oct. 1929-) și ofițer cu artileria pe Distrugătorul „Mărășești” (1 nov. 1929-15 oct. 1930), profesor de

⁶⁶Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1901-1918, Vezi și Marian Moșneagu, *Dicționarul Marinarilor Români*, Editura Militară, București, 2008, p.429.

artilerie la secția T.T.R. (1930), director de studii (1 sept. 1931-1 apr. 1932) și N.M.S. „Constanța” (1 apr.-1 oct. 1932) și profesor de tactică navală la Școala Navală (din 1936), Flotila de Hidroaviație, profesor de tactică generală, tactică aplicată a forțelor de suprafață și cinematica navală (1937), comandant al Navei „Luceafărul” (1 aug. 1938-1939) și ofițer la Depozitele Maritime de Echipaje și Materiale (până la 30 nov. 1940).

Ofițer (3 apr.-mai 1942), ofițer 1 (mai 1942-ian. 1944) și șef al Comandamentului de Marină German „Sud” (ian.-nov. 1944), șef de stat major al Comandamentului de Marină „Baltica” (nov. 1944-apr. 1945), comandantul militar al Portului Copenhaga (apr.-mai 1945), prizonier în Marea Britanie (mai 1945-mart. 1946). Decorații: Ordinul „Coroana României” clasa a V-a (1922), Medalia Aeronautică clasa a III-a, *fost observator aerian în marina austro-ungară. A luat parte la raidul Constanța-Atena ca navigator, dând dovadă de solide cunoștințe și o frumoasă experiență de navigație aeriană, asigurând orientarea, contribuind astfel la reușita acestui raid.* (Î.D.R. nr. 2487 din 7 iun. 1937), Ordinul „Coroana României” în grad de Ofițer (Î.D.R. nr. 1554 din 10 mai 1940), Virtutea Maritimă-navigant clasa a III-a, *pentru rodnică activitate depusă în calitate de profesor de navigație și artilerie la Școala Navală.* (Î.D.R. nr. 2947 din 14 aug. 1937), Virtutea Maritimă clasa a II-a navigant, *în calitate de comandant al N.M.S. „Luceafărul”, a depus a muncă intensă pentru ducerea la bun sfârșit a misiunii încredințate.* (Î.D.R. nr. 2724 din 14 aug. 1940). A decedat la 2 iul. 1961 la Viena⁶⁷.

Comandor Urban Passerar (Păsăraru) s-a născut la 25 mai 1878 la Bratislava-Slovacia⁶⁸. Studii: Academia Navală de la Fiume (1893-1897), curs de ofițeri torpilor (30 sept. 1905), cursul de specializare submarine, cursul de ofițeri de artilerie (22 sept.-22 dec. 1912). Grade: cadet marină (1 iul. 1897), locotenent de fregată (1 ian. 1901), locotenent de vas (1 iul. 1907), căpitan de corvetă (1 nov. 1917), a fost primit în armata română la 1 dec. 1919 cu gradul de căpitan-comandor și vechimea rectificată la 1 ian. 1918, comandor (31 mart. 1923). A trecut în rezervă la 25 mai 1934 și în retragere la 1 ian. 1942. Funcții îndeplinite: cadet pe navele „Donau” (26 sept. 1897), „Budapest” (3 oct. 1898), „Kaiserin und Konigin Maria Theresia” (13 ian. 1899), „Kerka” (29 aug. 1899), la dispoziție pentru completarea Flotei (3 febr. 1900), „ofițer pe vazele Tegetthoff” (1900), „Kaiserin Elisabeth” (19 iul. 1900), „Kaiserin und Konigin Maria Theresia” (20 apr. 1901), Detașamentul de Gardă din Tschili (26 apr. 1902), la dispoziție pentru completarea Flotei (18 nov. 1903), ofițer la Companie în Corpul Marinarilor (8 iun. 1904), adjutant comandant Depozit (8 iun. 1904), comandant secund pe Torpilorul „XXXIII” (1906), ofițer instructor pe Nava-școală torpilor „Alpha” (17 sept. 1906), comandant secund al Torpilorului „Bussard” (31 mai 1907), ofițer instructor curs pe Nava-școală torpilor „Alpha” (30 sept. 1907), ofițer la Biroul Militar al Comandamentului Flotei de la Pola (25 nov. 1907), ofițer la Academia Navală din Fiume pentru submarinele aflate în construcție (17 nov. 1908), ofițer la Baza de submarine Pola (18 aug. 1909), comandantul Submarinului „V” (1 apr. 1910), ofițer cu artileria pe

⁶⁷ Marian Moșneagu, *op.cit.*, pp. 398-401.

⁶⁸ Alte surse dau ca loc al nașterii, localitatea Pozsony-Ungaria.

Crucișătorul „Aspern” (4 aug. 1914-3 aug. 1915), comandantul Submarinului „VI” (3-29 aug. 1915), ofițer cu artileria pe Crucișătorul „Szigetvar” (29 aug. 1915-), adjutant al comandantului Flotilei de Submarine (10 febr. 1917-nov. 1918). Ofițer la Serviciul Artilerie și șef Serviciu Artilerie din Comandamentul Marinei (1 dec. 1919-1 apr. 1921), comandantul Grupului de șleपुरi armate din Forța Navală Fluvială (1 apr. 1921-1 apr. 1923), șef de stat major al Diviziei de Dunăre (1 apr. 1923-1 mai 1924) și comandant superior al Yachtului „Ștefan cel Mare”, comandantul Bazei Navale Fluviale (1 mai 1924-1 apr. 1925), comandantul Arsenalului Marinei (1 apr. 1925-1 apr. 1927), comandantul Grupului de Distrugătoare și comandantul Distrugătorului „Mărășești” din Corpul Echipajelor Maritime (1 apr. 1927-1 apr. 1929), ofițer în comandamentul Diviziei de Mare (1 apr.-1 oct. 1929), în Direcția Marinei din Ministerul de Război (1 oct. 1929-1 febr. 1931), șef de stat major al Diviziei de Mare (1 febr. 1931-1 nov. 1933), Comandamentul Școlilor Marinei (1 nov. 1933-25 mai 1934). A îndeplinit și alte funcții, printre care: membru al Tribunalului Maritim Galați (1 iun. 1924-1 iun. 1927), președinte al Comisiei de recepție a Distrugătoarelor tip R și Navei-Baza „Constanța” (24 sept. 1930), membru al Comitetului Consultativ al Marinei (15 nov. 1933), președintele Consiliului de Administrație a Întreprinderilor Metalurgice „O. Muștad Fii” S.A.R. (26 mai 1944). Decorații: Medalia comemorativă a Jubileului Forțelor Armate, de bronz (1898), Medalia de război (1900), Medalia „Meritul Militar” pe panglică roșie (1908), Crucea Jubileului de 60 de ani (1908), Crucea pentru amintirea campaniei 1912-1913 (1913), Medalia „Meritul Militar” de Argint cu panglica Crucii de Merit Militar (1916), Crucea de Fier clasa a II-a (1916), Crucea de Război (1917), Crucea „Meritul Militar” clasa a III-a cu însemne de război (1918), Ordinul „Coroana României” în grad de Ofițer (Î.D.R. nr. 4768 din 14 nov. 1922), Ordinul „Steaua României” în grad de Ofițer (Î.D.R. nr. 3782 din 13 nov. 1924) și Ordinul „Steaua României” în grad de Comandor.

Deși slovac, neavând posibilitatea să activeze în domeniu în țara sa de origine, și fără să cunoască limba română, a solicitat încadrarea în marina română, dând dovadă de profesionalism și obiectivate, mai ales în calitate de președinte a unor comisii de urmărirea a construcțiilor sau de recepție a diferitelor tipuri de nave⁶⁹.

Comandor Oreste Cavalier de Zopa s-a născut la 20 nov. 1886 la Cernăuți Studii: Academia Navală (1902-1906), curs de cadeți de marină (15 sept. 1907-15 mai 1908), curs de instruire militară de gimnastică și scrimă (19 sept. 1909-1 sept. 1910), curs de ofițeri torpilori la Școala de Torpile (ian.-iun. 1911), curs de instruire pe submarine (1915). Grade: cadet de marină clasa a II-a (14 iun. 1906), cadet clasa I (1 iul. 1908), locotenent de fregată (1 mai 1910), locotenent de vas (1 mai 1914), primit în armata română la 1 sept. 1919 și gradul de locotenent-comandor și vechimea rectificată la 1 sept. 1917, a trecut în retragere la 31 mart. 1922, căpitan-comandor (rtg) (15 aug. 1938), comandor (rtg) (3 aug. 1945). Funcții îndeplinite: ofițer pe Crucișătorul „Sankt Georg” (20 sept. 1906-), „Monarch” (10 iun. 1907-), Crucișătorul „Leopard” (1 iul. 1908-), „Arpad” (6 apr. 1909-), profesor

⁶⁹Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1893-1918.

de gimnastică, scrimă și înot la Academia Navală din Fiume (1 sept. 1910), Cruciașătorul ușor „Kaiserin Elisabeth” (30 nov. 1911), Torpilorul „Streiter” (10 mai 1912), Cuirasatul „Erzherzog Ferdinand Max” (1912), rezervă ofițer secund pe Submarinele U-1 și U-2 (2 mai 1914-18 nov. 1915), comandantul Submarinului U-16 (18 nov. 1915-16 oct. 1916), prizonier de război în Italia (18 oct. 1916-15 iun. 1918), la dispoziția Flotei (15 aug.-31 oct. 1918), șef resortului marinei din Comisia de lichidare de la Viena (1 dec. 1918-1 sept. 1919). Ofițer în Divizia de Mare (1 sept. 1919-1 apr. 1920), șeful Biroului 2 din Direcția a V-a Marină din Ministerul de Război (1 apr.-1 iul. 1920), profesor de oceanografie, hidrografie și meteorologie și de submarine (construcție și întrebuințare tactică) la Școala Pregătitoare de Marină (21 sept. 1920-) și comandantul Școlii Navale/Institutului Maritim (1 iul.-1 oct. 1921), ofițer la comandamentul Diviziei de Mare (1 oct. 1921-31 mart. 1922). Cenzor la Societatea Anonimă Minieră pe Acțiuni „Montania” (15 sept. 1927), consilier municipal la Cernăuți. Decorații: Crucea Memorială a anilor 1912-1913 (1913), Crucea de Merit Militar clasa a III-a cu însemne de război (24 dec. 1915), Ordinul „Coroanei de Fier” clasa a III-a cu spade și însemne de război (15 aug. 1918).

S-a născut într-o familie de intelectuali, înnobilită pentru activitatea desfășurată pe tărâm cultural, primind rangul de Ritter (Cavaler). Din păcate, în urma relelor condiții în care a fost supus în captivitatea italiană, s-a îmbolnăvit de tuberculoză, boala neputând fi tratată, acest lucru ducând la trecerea în retragere, pentru infirmități incurabile. Până în anul 1941, a fost singurul ofițer de marină care a reușit torpilarea unei nave inamice⁷⁰.

Căpitan-comandor Arnold Freiherr Aichelburg s-a născut la 5 oct. 1879 la Sibiu. Studii: Academia Navală din Fiume (23 sept. 1898-) și cursul de mine (30 sept. 1904-mai 1905). Grade: cadet clasa a II-a (1 febr. 1900), cadet clasa I (9 sept. 1902), locotenent de fregată (1 mai 1905), locotenent de vas (1 nov. 1909), căpitan de fregată (1918), a fost primit în marină română la 1 iun. 1920 cu gradul de locotenent-comandor și vechimea de la 1 nov. 1918, ulterior cu vechimea rectificată la 1 nov. 1917 și rectificată la 1 apr. 1917, căpitan-comandor (1 apr. 1923 cu vechimea de la 1 apr. 1920), a trecut în rezervă la 5 oct. 1933, a trecut în retragere la 1 ian. 1941. Funcții îndeplinite: ofițer pe navele „Kaiserin und Konigin Maria Theresia” (23 iun. 1900), „Budapest” (1 mai 1902), personal pentru completarea Flotei (9 sept. 1902), ofițer pe „Monarch” (18 dec. 1903-sept. 1904), Comandant provizoriu al Comandamentului Portului Ragusa (mai 1905), „Erzherzog Karl” (9 dec. 1905), comandant de companie în Corpul de matrozi (15 sept. 1907), „Kaiser Karl VI” (1 mai 1908), „Erzherzog Ferdinand Max” (15 sept. 1908), comandant de companie în Corpul de matrozi (27 sept. 1909), „Kaiser Karl VI” (28 ian. 1911), „Erzherzog Ferdinand Max” (31 aug. 1911), „Kaiser Max” (15 aug. 1912-), detașat ofițer cu detaliu la Arsenalul Marinei-Stațiunea Maritimă Teodo, ofițer la Divizia de Mare-Apărările Fixe Regionale (1 iun. 1920-1 apr. 1921), comandantul Bateriilor de coastă din Apărarea Fixă Fluvială (1 apr.-1 oct. 1921), ajutorul comandantului Forței Navale Fluviale (1 oct. 1921), comandantul

⁷⁰Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1906-1918.

Monitorului „Brătianu” (1 mai 1924) și șef de stat major la Forța Navală Fluvială (1924-1 apr. 1925), comandant al Apărării Fixe Fluviale (1 apr. 1925-1 oct. 1927), comandantul Corpului Echipajelor Maritime (1 oct. 1927-1 apr. 1932) și ajutorul comandantului Bazei Navale Maritime (1 apr. 1932-5 oct. 1933)⁷¹.

Provenea dintr-o familie nobiliară, având titlul de Freiherr (Baron).

Căpitan-comandor Camillo Eisenbeisser s-a născut la 8 febr. 1890 în loc. Suceava. Studii: Academia Navală din Fiume (1904-1908) și cursul de mine (1 oct. 1912-15 mai 1913). Grade: cadet clasa a II-a (16 iun. 1908), cadet de marină clasa I (1 iul. 1910), locotenent de fregată (1 mai 1911), locotenent de vas (1 nov. 1915), primit în marina română la 28 iun. 1920 cu gradul de locotenent-comandor și vechimea de la 1 apr. 1920, căpitan-comandor (31 mart. 1929), a trecut în rezervă la 31 oct. 1937, șters din controalele marinei militare la 17 nov. 1941. Funcții îndeplinite: ofițer pe Crucișătorul blindat „Sankt George” (14 aug. 1908), ofițer pe Crucișătorul blindat „Kaiser Karl VI” (17 dec. 1908), pe Crucișătorul „Zenta” (14 iul. 1910), Crucișătorul „Sankt George” (22 mai 1911), ofițer la Comandantul Apărării sub Apă din Divizia de Dunăre (28 iun. 1920-1 apr. 1921) și comandantul Grupului Mine și Torpile la Apărarea Fixă Fluvială (1 apr.-1 oct. 1921), ofițer în Forța Navală Maritimă (1 oct. 1921-dec. 1923), îmbarcat comandant Canonieră „Slt. Ghiculescu” (1 oct. 1921-iun. 1923), comandantul Grupului Navelor Dezarmate din Baza Navală Maritimă (dec. 1923-1 apr. 1924), profesor de geografie maritimă și oceanografie, hidrografie, topografie și meteorologie la Școala Navală (4 sept. 1923), ajutor administrativ al Forței Navale Maritime (1 apr. 1924-1 apr. 1925), comandantul Apărării Fixe Maritime (1 apr. 1925-1 oct. 1927), comandantul Apărării Fixe Fluviale (1 oct. 1927-15 mai 1931), comandantul Grupului de Instrucție și Luptă din Divizia de Dunăre și comandantul Monitorului „Lahovary” (15 mai 1931-1 oct. 1933), Comandamentul Forțelor Fluviale (1 oct. 1933-1 apr. 1934), comandantul Distrugătorului „Regina Maria” și comandantul Distrugătorului „Mărăști”, comandantul Grupului 2 Distrugătoare (16 apr.-1 nov. 1934) și comandantul Grupului Navelor Dezarmate din Divizia de Mare (1 apr. 1934-1 oct. 1936), comandantul Bazei Navale Fluviale (1 oct.-1 dec. 1936) și comandantul Depozitelor Fluviale de Echipaje și Materiale (1 dec. 1936-31 oct. 1937)⁷².

Locotenent-comandor Armin de Bauszner (Bauszner) s-a născut în 16 nov. 1881 la Budapesta. Studii: Academia Navală din Fiume (1897-1901), cursul de ofițeri de semnalizare și telegrafie (15 sept. 1902), curs de mine marine (1 oct. 1908-20 mai 1909), curs de ofițeri de artilerie. Grade: cadet clasa a II-a (28 iun. 1901/1 iul. 1901), cadet clasa I (1 iul. 1903), locotenent de fregată (1 nov. 1906), locotenent de linie (1 mai 1911), a fost primit în armata română pe data de 1 sept. 1919 cu gradul de locotenent-comandor, a trecut în rezervă la 4 mai 1920. Funcții îndeplinite: ofițer pe navele „Wien” (7 oct. 1901), „Kaiser Franz Joseph I”

⁷¹Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1900-1918, vezi și Marian Moșneagu, *op.cit.*, p. 15.

⁷²Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1908-1918, vezi și Marian Moșneagu, *op.cit.*, p. 165.

(iun. 1902), „Arpad” (23 mai 1903), „Kaiserin Elisabeth” (27 dec. 1903), „Tegetthoff” (10 dec. 1905), ofițer secund pe „Gigant” (4 mai 1906), ofițer în Corpul Marinarilor (sept. 1906), „Babenberg” (28 dec. 1906), la dispoziția Flotei, pentru încadrare (21 dec. 1907), ofițer Nava Școala „Schwarzenberg” detașat la „Nautilus” (3 apr. 1908), secund pe Monitorul „Koros” (8 oct. 1908), ofițer pe „Tegetthoff” (21 apr. 1909), Torpilorul „Satellit” (mai 1910), ofițer instructor de explozivi la Școala de mine marine pe nava „Gamma” (30 sept. 1910), secund pe Torpilorul „Ulan” (1 sept. 1911), detașat la Batalionul 1 Pionieri Pozsony (3 ian. 1912), ofițer pe „Erzherzog Ferdinand Max” (15 aug. 1912), ofițer în Flotila de Dunăre. Ofițer în unitatea de nave de război a Armatei Roșii maghiare (1918–1919), reprezentant în Comisiei de repatriere a materialului de la Viena (aug. 1919–iun.1920).

A fost primul ofițer din marina militară care a părăsit „corabia”, revenind în țara natală, și activând în cadrul flotei comerciale maghiare, în cea mai mare parte din activitate. A fost funcționar al Companiei de transport maritim „Oceania” (1922–1929), căpitan clasa a II-a al Gărzii Fluviale (din 1929). comandant al Regimentului „Sajkás” (1934–1937), comandant adjunct (1 mai–25 iun. 1937), comandant al Gărzii Fluviale (25 iun. 1937–15 ian.1939). consilier pentru pază fluvială al comandantului șef al forțelor armate (1 febr. 1938–1 febr.1940). Pensionat (1 mai 1940). A decedat la 29 mai 1960 la Pecs-Ungaria⁷³.

Locotenent-comandor Guido Fritsch s-a născut la 27 sept. 1888 la Reghinul Săsesc⁷⁴. Studii: Academia Navală din Fiume (1905-1908), cursul de cadeți (15 sept. 1909-30 iun. 1910) și cursul de torpile. Grade: cadet clasa a II-a (16 iun. 1908), cadet clasa I (1 iul. 1910), locotenent de fregată (1 mai 1911), locotenent de vas (1 nov. 1915), primit în armata română la 1 sept. 1919 cu gradul de locotenent-comandor și cu vechimea rectificată la 1 sept. 1917, a trecut în rezervă la 1 mart. 1926. Funcții îndeplinite: ofițer pe Cruciașătorul „Saint Georg” (14 aug. 1908), Cruciașătorul „Kaiser Karl VI” (17 dec. 1908), „Arpad” (1 apr.-29 sept. 1909, 14 iul. 1910-31 mart. 1911), „Albatros” (31 mart. 1911), „Bellona” (31 iul 1911), detașat la Școala recruților din Corpul matrozilor (16 aug. 1912), ofițer secund pe Contratorpilorul B din Divizionul de Contratorpiloare (1 iul. 1920-1 iun. 1921), șeful artileriei Diviziei de Mare (1 apr.-1 oct. 1921), ofițer secund pe Distrugătorul (1 oct. 1921-), ofițer în statul major al marinei atașat pe lângă A.S.R. Principele Carol-inspector general al Marinei (1 dec. 1921-1922), comandantul Torpilorului „Fulgerul” și șef Serviciu Artilerie și Torpile în Divizia de Mare (1 iul. 1922-1 apr. 1923), comandant Apărarea Fixă Maritimă (1 apr. 1923-1 apr. 1925) și profesor de construcții navale la Școala Navală (10 dec. 1923-1924), comandant al Grupului 1 Monitoare și comandant al Monitorului „Kogălniceanu” din Forța Navală Fluvială (1 apr. 1925-1 mart. 1926), ofițer de rezervă la Divizia de Dunăre (1 mart. 1926). Decorații: Medalia „Maritimă” clasa a III-a (Î.D.R. nr. 2252 din 18 aug. 1943), Ordinul „Coroana României” cu spade în grad de Ofițer (Î.D.R. nr. 3272 din 29 dec. 1943).

⁷³ Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1901-1918.

⁷⁴ Alte documente dau ca loc al nașterii localitatea Bistrița.

A fost implicat într-un grav incident maritim, la 8 februarie 1922, soldat cu pierderea Torpilorului „Fulgerul” la a cărui comandă se afla, și care a eșuat la 3 km vest de Kilios, la ieșirea din Bosfor, în condițiile unui timp extrem de nefavorabil. Deși comisia nominalizată pentru cercetarea evenimentului nu l-a găsit vinovat, cariera acestuia a avut de suferit, demisionând din cadrele marinei⁷⁵.

Căpitan Victor Mihu s-a născut la 16 febr. 1895 în loc. Cacovița (azi Dumbrava), jud. Alba. Studii: Academia Navală la Fiume (1914-1915) și cursul de cadeți la Pola (1915-1916). Grade: cadet de marină (1 iul. 1914), locotenent de fregată (1 nov. 1916), încadrat în marina română la 1 sept. 1919 cu gradul de căpitan pe data de 21 mai 1919 în Divizia de Mare, a trecut în rezervă la 1 ian. 1920, brevet de căpitan de cursă lungă (1931). Funcții îndeplinite: ofițer provizoriu (1 febr. 1920), ofițer (1 apr. 1920), ofițer principal (1 apr. 1923), căpitan maritim 3 (1 apr. 1936), căpitan maritim 2 (1 apr. 1937), căpitan maritim (15 aug. 1939), căpitan principal maritim 1 în Serviciul Maritim Român (1 mai 1941), comandantul Cargoului „Sulina” (iun. 1939). Decorații: „Medalia Maritimă”, clasa a III-a, navigator, *pentru devotamentul și priceperea depusă în tot lungul carierei în conducerea vasului în înălțarea prestigiului Pavilionului Național*. (Î.D.R. nr. 2947 din 14 aug. 1937) și Ordinul „Steaua României” cu spade în grad de Ofițer (Î.D.R. nr. 2169 din 21 iul. 1942)

Căpitan Virgil Nedelcu s-a născut la 1 sept. 1899. Studii: cursul de cadeți de la Pola (14 febr. 1916-1918) și Școala de Aplicație a Marinei (15 oct. 1921-mai 1922). Grade: cadet (1917), primit în cadrele active ale marinei române cu gradul de sublocotenent la 2 iul. 1919 și vechimea rectificată de la 1 iul. 1917, locotenent (1 ian. 1921 cu vechimea de la 1 apr. 1920), căpitan (1 oct. 1928), trecut în rezervă la 10 iun. 1931. Funcții îndeplinite: ofițer în Divizionul de Canoniere (1919-1923), ofițer secund pe Torpilorul „Năluca” (1 apr. 1923), ofițer secund pe Torpilorul „Sborul” (1 apr. 1925-1 apr. 1926), comandant Companie Pază la Grupul Navelor Dezarmate (1 apr.-1 oct. 1926), ofițer pe Distrugătorul „Mărăști” din Baza Navală Maritimă (1 oct. 1926-1 apr. 1927), ofițer în Corpul Echipajelor Maritime (1 apr. 1927-1 apr. 1928), ajutor la Apărarea Fixă Maritimă (1 apr.-1 oct. 1928), comandant Companie Pază la Grupul Navelor Dezarmate (1 oct. 1928-10 iun. 1929), ofițer în Corpul Echipajelor Maritime, trecut în disponibilitate (10 iun. 1929-10 iun. 1931), concentrat comandantul Cargoului „Oltul” din Serviciul Maritim Român.

Dintre ofițerii din marina austro-ungară primiți în cadrele de rezervă ai marinei române, îi amintim pe:

Comandor Gustav Stummers-a născut la 23 mai 1871. Studii: Academia Navală Fiume, curs pentru ofițeri mine marine și telegraf (15 sept. 1896), curs de ofițeri cu torpilele (1 oct. 1901), curs superior de ofițeri de artilerie (1 oct. 1907-15 apr. 1908). Grade: cadet clasa a II- (1 oct. 1890), cadet de marină clasa I (4 mart. 1892), locotenent de fregată (8 mai 1895), locotenent de vas (1 nov. 1901/13 sept. 1903), căpitan de corvetă (1 nov. 1912), căpitan de fregată (1 mai 1916), primit în armata română cu gradul de comandor la 1 apr. 1921 și vechimea de la 1 aug. 1918

⁷⁵*Ibidem*, vezi și Marian Moșneagu, *op.cit.*, p. 219.

rectificată la 1 iun. 1918, fiind trecut în retragere la 1 ian. 1935. Funcții îndeplinite: ofițer pe Nava școală de artilerie „Novara” (oct. 1890-1891), „Erzherzog Friedrich” (23 sept. 1891-1892), „Custoza” (21 apr.-12 sept. 1892), „Frundsberg” (12 sept. 1892), „Kaiser Franz Joseph I” (30 oct. 1893), „Habsburg” (15 aug. 1894), comandant de pluton în Corpul Trupe (11 apr. 1895), ofițer pe navele „Schwarzenberg” (28 mart. 1897), „Leopold” (25 aug. 1899), „Zrinyi” (25 sept. 1900), Torpilorul „Cobra” (17 mai 1902-8 iun. 1903), „Arpad” (8 iun.-1 oct. 1903), ofițer cu pregătirea specială la Universitatea Tehnică din Viena (1 oct. 1903), ofițer pe nava „Habsburg” (15 sept. 1905), ofițer în Direcția a 6-a (20 sept. 1906-sept. 1907) și Direcția a 5-a din Comitetul Tehnic al Marinei (sept. 1907-), „Habsburg” (16 mart.-31 iul. 1909), ofițer la Cabinetul șefului Secției Marine din Ministerul de Război (31 iul. 1909-1912), ofițer secund pe „Aspern” (1 apr.-31 aug. 1912), ofițer cu detaliile pe nava „Adria” la Școala de Artilerie și Torpile de la Pola (31 aug. 1912-), ofițer de rezervă în Divizia de Dunăre (1 apr. 1921-1 ian. 1935)⁷⁶.

Comandor Weber Hugo Fiebiger s-a născut la 20 nov. 1871 la Sibiu. Studii: cursul de cadeti de marină și Academia Tehnică Militară Viena. Grade: cadet (11 apr. 1893), inginer provizoriu clasa a III-a (1 sept. 1895), inginer clasa a III-a artilerie marină (8 mart. 1899), inginer clasa a II-a (1 mai 1900), inginer clasa I (1 mai 1902), inginer șef clasa a III-a (1 nov. 1907), inginer șef clasa a II-a (1 nov. 1910), inginer șef clasa I (1 mai 1913), primit în armata română pe 1 decembrie 1923 cu gradul de comandor în rezervă și vechimea de la 1 mai 1913, la 5 dec. 1931 rectificat gradul de ofițer inginer șef clasa I de rezervă pe 1 mai 1913, trecut în retragere la 1 ian. 1935. Funcții îndeplinite: inginer și șef atelier în Direcția Artileriei (20 iun. 1900-febr. 1903), director adjunct (13 febr. 1903) și directorul Depozitului de Muniții al Marinei (ian. 1909-27 dec. 1910), directorul Direcției Artileriei (27 dec. 1910-), inginer artilerie navală la Comandamentul Marinei, ofițer de rezervă în Divizia de Mare (1 dec. 1923), procurist.

S-a remarcat ca fiind unul dintre cei mai buni specialiști în artileria navală și de coastă din marina austro-ungară⁷⁷.

Locotenent-colonel inginer Eugen Muntean s-a născut la 7 iul. 1878 în loc. Oravița, jud. Caraș. Studii: Politehnica din Viena-Secția electromecanică (1895-1901), inginer (1 febr. 1902), cursul de ofițeri de artilerie (30 sept. 1903-15 apr. 1904) și cursul de ofițeri cu mine (30 sept. 1904-mart. 1905). Grade: cadet (7 iul. 1899), inginer provizoriu clasa a III-a (1 iul. 1902), inginer clasa a III-a (1 aug. 1904), inginer clasa a II-a (1 mai 1908), inginer clasa I (1 mai 1908), inginer șef clasa a III-a (1 ian. 1914), inginer șef clasa a II-a (1 nov. 1917), primit în armata română la 14 aug. 1920 pe data de 1 dec. 1919 cu gradul de locotenent-colonel de artilerie și vechimea de la 1 nov. 1917, a trecut în retragere la 1 ian. 1940. Funcții îndeplinite: inginer în Direcția Artileriei din cadrul Flotei de Război (1 febr. 1902-30 sept. 1903, 15 apr.-30 sept. 1904), ofițer pe nava „Gamma” (31 mart. 1905), inginer în Direcția Artileriei (16 mai 1907), profesor de artilerie și mecanică la Academia Navală din Fiume (8 sept. 1911), șef Atelier Reparații armament artilerie

⁷⁶Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1890-1918.

⁷⁷Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1893-1918.

(1914-1918), Șeful Resortului Industriei în Consiliul Dirigent, deputat (1919), inginer la Serviciul Tehnic al Consiliului Comunal Timișoara, director la Fabrica de candelabre electrice Timișoara, director general al Uzinelor Electrice Comunale din Cluj (1927), președinte al Camerei de Comerț și Industrie Cluj. Decorații: Medalia „Ferdinand” cu spade pe panglică (Î.D.R. nr. 1625 din 11 mai 1932 pe 8 iun. 1932)⁷⁸.

A fost unul din organizatorii răscoalei marinarilor de la Pola (oct.-nov. 1918) și membru al Marelui Sfat Național Român de la Alba Iulia (1 dec. 1918)

Căpitan-comandor mecanic Eduard Dahinten s-a născut la 2 iun. 1892 la Sibiu. Studii: Școala Navală - secția mecanici (17 sept. 1910). Grade: ajutor mecanic (1 mai 1916), cadet clasa I (1 mai 1918), primit în armata română la 1 apr. 1921 cu gradul de locotenent de rezervă și vechimea de la 1 nov. 1918, trecut în corpul ofițerilor mecanici cu gradul de ofițer mecanic clasa a II-a (rz) (3 dec. 1929 cu vechimea în grad de la 1 nov. 1918), ofițer mecanic clasa I (10 mai 1930), chemat temporar în activitate la 1 iul. 1930, chemat în activitate cu gradul de căpitan mecanic la 1 iul. 1931 cu vechimea de la 1 iul. 1930, locotenent-comandor mecanic (15 aug. 1938), a trecut în rezervă la 2 iun. 1941, căpitan-comandor mecanic (rz) (20 mart. 1943). Funcții îndeplinite: subofițer în Compania 12 mașini și utilaje navale, ofițer de rezervă în Divizia de Mare (1 apr. 1921-1 iul. 1930), Arsenalul Marinei, mecanic șef pe Ditrugătorul „Mărășești” (1 apr. 1932), Baza Navală Maritimă, Depozitele Maritime de Echipaje și Materiale. Decorații: Ordinul „Virtutea Maritimă” clasa a III-a navigator (Î.D.R. nr. 2430 din 19 aug. 1942).

Se poate afirma că, primirea în rândurile marinei române a unui număr însemnat de ofițeri activi și de rezervă din marina rusă, respectiv marina austro-ungară, cu o pregătire marinărească deosebită, cu o bogată experiență la bordul navelor de luptă de diferite tipuri, de la cuirasate și submarine, la monitoare și nave de dimensiuni mai mici, și cu experiența luptelor pe mare și pe fluviu, a fost un lucru pozitiv și a adus un plus de valoare corpului de cadre de marină, cu rezultate dintre cele mai bune și care a contribuit la pregătirea noilor generații de ofițeri, maeștri militari și trupă din marina română, militară și civilă, ridicând prestigiul acesteia în perioada interbelică și, mai cu seamă, pe perioada desfășurării acțiunilor navale în cel de Al Doilea Război Mondial.

Marina austro-ungară a „contribuit” și la dezvoltarea parcului de nave militare al marinei române, prin transferarea către aceasta din urmă a unor nave ce deveniseră pradă de război. E adevărat, marile puteri învingătoare își luaseră navele de dimensiuni mari, marina română primind un număr redus de nave fluviale (monitoare) și maritime (torpiloare), precum și un număr redus de hidroavioane.

De menționat că, pe timpul operațiunilor armatei române în Ungaria, în anul 1919, au fost capturate un număr de 12 hidroavioane austro-ungare tip Hansa Brandenburg W-12 și UTZI care, după reparații și verificări, au intrat în dotarea Aeronauticii Române. Astfel, în conformitate cu Î.D.R. nr. 2256 bis din 15 mai

⁷⁸Österreichisches Staatsarchiv/Rang und Einteilungsliste Marine 1902-1918.

1920⁷⁹, a fost înființată Escadrila de Hydroplane sub comanda căpitanului de marină av. Constantin Negru.

De asemenea, în urma negocierilor, Conferința ambasadurilor a repartizat țării noastre, în anul 1920, trei monitoare din fosta flotă austro-ungară: „Inn”, „Temeș” și „Sava”, și care au intrat în reparație generală în țară, precum și șapte torpiloare, construite la Fiume și Trieste, și care au fost primite la Veneția de delegații marinei române și intrate în reparația generală a Arsenalul Marinei italiene. Ele au fost rebotezate astfel: Monitorul „Inn” – Monitorul „Basarabia”, Monitorul „Sava” – Monitorul „Bucovina”, Monitorul „Temeș” – Monitorul „Ardeal”, Torpilorul 74 – „Viforul”, Torpilorul 75 – „Vârtejul”, Torpilorul 80 – „Vijelia”, Torpilorul 81 – „Sborul”, Torpilorul 82 – „Năluca”, Torpilorul 83 – „Zmeul”, și Torpilorul 84 – „Fulgerul”.

Toate aceste nave, au întărit forța combativă a marinei române ce avea un parc de nave diminuat în urma războiului, foarte învechit, uzat și care nu mai făcea față noilor realități, inclusiv geografice, prin mărirea litoralului maritim și controlul exclusiv asupra Deltei Dunării.

În concluzie, schimbările survenite după 1918 în ceea ce privește înzestrarea cu un număr de nave, chiar dacă unele făcuseră campania, dar și încadrarea de cadre cu experiență, a făcut ca marina militară, dar și cea comercială, să-și revină într-o oarecare măsură, după pierderile materiale și mai ales umane din perioada războiului, sperându-se într-o dezvoltare corespunzătoare a acestei categorii de forțe.

*OFFICERS OF THE RUSSIAN NAVY AND AUSTRO-HUNGARIAN NAVY
ENTER THE SERVICE OF THE ROMANIAN NAVY AFTER 1918*

-abstract-

Key Words: active officers, reserve officers, Romanian navy, Russian navy, Austro-Hungarian navy.

The reception in the ranks of the Romanian Navy of a significant number of active and reserve officers from the Russian Navy, respectively the Austro-Hungarian Navy, with special naval training, with rich experience aboard combat ships of various types, from battleships and submarines, in monitors and smaller ships, and with the experience of sea and river battles, it was a positive thing and added value to the naval cadre corps, with results among the best and which contributed to the training of new generations of officers, military masters and troops from the Romanian navy, military and civil, raising its prestige in the interwar period and, especially, during the period of the naval actions in the Second World War.

⁷⁹ „Monitorul Oficial” nr. 60 din 18 iunie 1920.